

[Handelsministeren.]

danske regerings markedspolitik at bevare det nærmest mulige samarbejde med de øvrige nordiske lande. Det er afgørende for os af indlysende grunde, både af handelspolitiske, men også folkelige, kulturelle og historiske årsager, som jeg ikke behøver at fordybe mig i her. Jeg kan også understrege, at både i Stockholm på det sidste møde i EFTAs ministerråd, i Nordisk Råds møde i Helsingfors og på det seneste ekstraordinære møde imellem EFTA-landene i London var der forståelse fra de andre nordiske landes side for det dansk-britiske initiativ — jeg tror nemlig, vi har lov til at tale om et dansk-britisk initiativ, for så vidt som det vel nok igennem det sidste års tid har været disse to lande, som mere end andre inden for EFTA har presset på for en åbning af nye forhandlinger om den brede løsning.

Jeg vil også gerne sige, at når man diskuterer spørgsmålet om det nordiske samarbejde i relation til den brede europæiske løsning, må vi være opmærksom på, at de seks, hvad man kan være enig eller uenig i, gang på gang i de senere år, når man har drøftet disse spørgsmål om en bred europæisk markedsløsning, har erklæret, at de ikke ønsker at forhandle kollektivt med andre vesteuropæiske lande om en udvidelse af medlemskabet af de seks. Vi havde det udmærkede initiativ for halvandet års tid siden om en åbning, en brobygning i forhold til de seks, og vi har erfaret, at de seks har behandlet dette initiativ, som jo i og for sig var ret beskedent og tænkt at være relativt beskedent, på en sådan måde, at man i realiteten ikke kunne være i tvivl om, at det, de seks vil, enten er forhandlinger med de enkelte lande, der ikke er medlemmer af de seks, om medlemskab eller en meget nær associering eller også ingenting.

Derfor tror jeg, vi realistisk må gøre os klart, at det, vi står over for, er en serie af forhandlinger mellem de seks på den ene side og de enkelte andre vesteuropæiske lande, der ønsker en nær tilslutning til fællesmarkedet, på den anden side. Man kan

ønske eller ikke ønske en skandinavisk fællesforhandling i forhold til de seks; men jeg tror ikke — det er min bedste overbevisning — en sådan forhandling er realistisk.

Endelig vil jeg sige om det nordiske, at vi — derved forstår jeg i første række England, vort eget land og sandsynligvis og forhåbentlig Norge — formentlig ved at åbne forhandlinger med de seks om den brede europæiske løsning kan hjælpe vore øvrige partnere i EFTA. Det stilles ofte sådan op fra dem, der er tvøvende over for den brede løsning, at de siger: „Der er et skel her; enten bliver I i EFTA, eller også bliver der et brud inden for EFTA.“ Jeg tror, det er en forkert problemstilling. Jeg tror, at såfremt der overhovedet er et minimum af økonomisk og politisk vilje hos de seks til at hidføre den brede europæiske løsning, vil en åbning af forhandlinger i første række med England, med Danmark, som vi har ytret os om det fra regeringens side i denne uge, og forhåbentlig med Norge være en ting, som kan fremhjelpe løsningen af de problemer i relation til det øvrige Europa, som de andre EFTA-partnere har. Derfor ser jeg ikke, at der er et alternativ. Jeg ser, at det er et led i den samme bevægelse henimod den brede europæiske løsning.

Jeg vil gerne som noget måske lidt tørt — men det kan have en vis interesse, når vi diskuterer de forskellige alternativer — give et par tal til det høje ting til belysning af, hvor stor vor eksport er til England, Norge og fællesmarkedet i sammenligning med vor eksport til Sverige og Finland. Vor totale eksport til England, fællesmarkedet og Norge i 1966, industrivarer og landbrugsvareer tilsammen, var på 9 milliarder kr., mens vor eksport til Sverige og Finland var 2,5 milliarder kr., altså godt en fjerdedel. Hvis vi deler det op i industrivarer og landbrugsvareer, ser vi, at England, fællesmarkedet og Norge i 1966 aftog for omkring 3,5 milliarder industrivarer fra Danmark, mens Sverige og Finland aftog for ca. 2 milliarder kr., dvs. ca. 60 pct. af vor eksport til England, Norge og fællesmarkedet.